

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a. s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, Ostrava, zastoupena JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-44029/2014/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2021, č. j. 6 Af 17/2015-116,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2021, č. j. 6 Af 17/2015-116, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí ministra financí ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-44029/2014/34/2901-RK, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Stanislava Dvořáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ministra financí ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-44029/2014/34/2901-RK (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. MF-81215/2012/34-4 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), kterým byla podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „*loterijní zákon*“), zrušena v částech týkajících se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 téhož zákona povolení ze

dne 23. 2. 2009, č. j. 34/97696/2008, a ze dne 20. 2. 2009, č. j. 34/97699/2008, a to pro jejich rozpor s obecně závaznou vyhláškou města Chomutov č. 2/2013 (dále jen „OZV 2/2013“).

[2] Zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení se žalobkyně domáhala žalobou. V té namítala vady správního řízení spočívající v nevypořádání všech rozkladových námitek a neprovedení důkazů nutných ke zjištění stavu věci. Poukazovala i na procesně vadný postup žalovaného, který nepřipustně změnil předmět správního řízení a také fakticky neumožnil žalobkyni, aby vykonala své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále tvrdila, že ministr financí i žalovaný postupovali při aplikaci § 43 odst. 1 loterijního zákona v rozporu s ústavními principy i zákonem a rovněž porušili zásadu aplikační přednosti práva EU, neboť aplikovaná ustanovení loterijního zákona a obecně závazné vyhlášky jsou s ním v rozporu. Obecně závaznou vyhlášku označila za nezákonnou a diskriminační. Žalobkyně proto uzavřela, že zrušení povolení z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou nebylo opodstatněné a vyhlášku nelze aplikovat.

I. Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 25. 8. 2021, č. j. 6 Af 17/2015-116 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Nejprve se městský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; naznal, že z obou správních rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých důvodů správní orgán rozhodoval. Ministr financí se s rozkladovými námitkami řádně vypořádal. K námitce nepřipustné změny předmětu řízení uvedl, že došlo ke změně právní regulace (obecně závazná vyhláška č. 16/2011 byla s účinností ode dne 19. 6. 2013 nahrazena obecně závaznou vyhláškou č. 2/2013), proto bylo správným postupem vycházet z úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Stran námitky vadného postupu při vydávání výzev k vyjádření městský soud uznal, že postup nebyl vhodný, ale v nyní posuzované věci nebyl správní spis doplňován o další skutečnosti či důkazy, a žalobkyni tak nemohla vzniknout žádná újma.

[5] Dále dospěl městský soud k závěru, že vzhledem k existenci OZV 2/2013, která regulovala provozování loterií a herních zařízení na území statutárního města Chomutov, byly dány podmínky k aplikaci § 43 zákona o loteriích. Toto ustanovení umožňuje správním orgánům zahájit řízení zejména v případech, kdy se povolení k provozu výherního hracího přístroje dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou. Pokud by žalovaný k rušení loterijních povolení v takovém případě nepřistoupil, zasahoval by do ústavního práva obcí na územní samosprávu. K námitce narušení žalobkynina legitimního očekávání městský soud s odkazy na judikaturu konstatoval, že toto jí nemohlo vzniknout, neboť obce měly pravomoc regulace loterií a jiných podobných her už před účinností zákona č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „*zákon č. 300/2011 Sb.*“). Proto neshledal důvodnou ani námitku vadného procesu notifikace tohoto zákona podle směrnice č. 98/34/ES.

[6] Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, na kterém městský soud provedl důkaz

pokračování

čestným prohlášením svědka ze dne 20. 11. 2015, ze kterého zjistil, že svědek jakožto regionální manažer pravidelně navštěvoval prostory, kde byla umístěna sázková zařízení. Byl také v pravidelném styku s provozovateli zajišťujícími obsluhu předmětných přístrojů. Dle jejich sdělení a také na základě osobních návštěv zjistil, že předmětné prostory pravidelně navštěvovaly a her na sázkových zařízeních se účastnily i osoby pocházející z jiných členských států Evropské unie; městský soud vzal existenci unijního prvku v posuzované věci za prokázanou.

[7] S ohledem to se zabýval souladem OZV 2/2013 s právem Evropské unie. Naznal, že odůvodnění její právní regulace sleduje legitimní cíl, tak jak jej definovala judikatura SDEU. Tento cíl, tedy ochrana před negativními následky hazardu, byl v projednávané věci dostatečným způsobem zjištěn. Prakticky okamžitý zákaz provozování loterií podle § 50 odst. 3 loterijního zákona v důsledku regulace OZV 2/2013 (tedy bez přechodného období) byl přiměřeným zásahem do vlastnického práva žalobkyně ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nebo článku 17 Listiny základních práv Evropské unie. Právní regulace stanovená loterijním zákonem ve spojení s OZV 2/2013 není v rozporu s právem Evropské unie či s Úmluvou.

[8] Městský soud připustil, že žalovaný ani ministr financí nezkoumali rozpor OZV 2/2013 s právem EU, i když tuto povinnost měli, avšak shledal, že jejich rozhodnutí obsahovala právní úvahy stěžejní pro posouzení souladu OZV 2/2013 s unijním právem, a to přesně v duchu jím provedeného výkladu. Nesprávný názor žalovaného na otázku aplikace unijního práva tedy neměl vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť právní otázky rozhodné pro výrok rozhodnutí posoudil správně.

[9] Dotčenou vyhlášku městský soud neshledal ani nezákonnou, ani v rozporu s ústavním pořádkem či diskriminační. Posoudil ji pomocí tzv. testu 4 kroků (dle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04). Dospěl k závěru, že statutární město Chomutov OZV 2/2013 vydalo na základě pravomoci mu svěřené, a nezneužilo zákonem mu svěřenou působnost; vyhláška neporušovala ani kritérium „rozumnosti“. Statutární město Chomutov dle názoru městského soudu předestřelo logické a racionální argumenty, které vedly k výběru uvedených dvou lokalit na jeho území, na kterých bylo možné provozovat vyjmenované loterie a jiné podobné hry. Městský soud neshledal ani rozpor vyhlášky se soutěžním právem.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla zrušení napadeného rozsudku a obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka zejména v posouzení diskriminačního charakteru OZV 2/2013. Dle jejího názoru vyhláška diskriminační je a není v souladu se základními principy práva EU; její přijetí bylo výrazem libovůle statutárního města Chomutov, o čemž svědčí i povolení loterií v objektech v jeho vlastnictví. Výběr lokalit, kde bylo možné provozovat loterie a podobné hry, neodpovídal

obecným důvodům, které vedly město k přijetí dotčené vyhlášky. Místa určená vyhláškou k provozování loterií se totiž nachází na sídlištích, zajisté tak není sledován zájem na ochraně dětí a mládeže. Městský soud dle stěžovatelky nesprávně provedl test čtyř kroků, vyhláška v něm nemohla obstát. Neobsahuje ani přechodné ustanovení. Nesplňuje tedy základní požadavky práva EU, neboť nesleduje cíle související s ochranou spotřebitelů a úprava v ní není koherentní a systematická.

[12] Dále stěžovatelka brojí proti nezrušení napadeného rozhodnutí; žalovaný ani ministr financí se totiž nezabýval rozporem OZV 2/2013 s právem EU. Městský soud namísto vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení konstatoval, že tento postup neměl na zákonnost rozhodnutí vliv, neboť právní otázky rozhodné pro výrok svého rozhodnutí posoudily správní orgány správně. Městský soud by však neměl suplovat argumentaci správních orgánů a nahrazovat absenci jejich důvodů argumentací vlastní. Závěrem stěžovatelka poukazuje stran této otázky na rozpor judikatury v rozsudcích Nejvyššího správního soudu a navrhuje předložení věci rozšířenému senátu.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s názorem městského soudu stran zákonnosti OZV 2/2013 a jejího souladu s právem EU. Nesouhlasí však s tím, že je správní orgán oprávněn ve vztahu k podzákonnému předpisu posuzovat soulad s právem EU sám, neboť by tím překročil svou pravomoc ve vztahu k posuzování zákonnosti obecně závazných vyhlášek. Rovněž navrhuje předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, neboť v rozhodnutích tohoto soudu shledal zásadní odlišnosti, což konkretizuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud s ohledem na účastníky zmiňovaný rozpor ve své judikatuře odkazuje na svůj rozsudek ze dne 16. 8. 2022, č. j. 10 As 423/2021-64, který se touto otázkou zabývá a údajný rozpor vysvětluje. Není zde proto důvod předložit věc rozšířenému senátu zdejšího soudu.

[18] Kasační soud rovněž připomíná, že správní soudy vždy zkoumají, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla v řízení použita, na věc skutečně dopadají. Nejvyšší správní soud je povinen si takový úsudek učinit ne proto, že by k tomu byl zavázán § 109 odst. 4 s. ř. s., nýbrž proto, že tento je součástí vypořádání uplatněných

pokračování

kasačních důvodů, typicky podle § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, které na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nebo napadeného rozsudku, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách; soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS).

[19] Pro posouzení kasačních námitek je tedy nejdříve nutné zodpovědět otázku, zda ministr financí při přezkumu prvostupňového rozhodnutí, potažmo následně městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí, použili na věc dopadající platnou a účinnou obecně závaznou vyhlášku. Prakticky totožnou situaci v řízení se shodnými účastníky se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 3. 3. 2022, č. j. 1 As 312/2021-48. Od zde vyslovených závěrů nemá důvod se nyní odchýlit.

[20] Pro lepší přehlednost Nejvyšší správní soud stručně rekapituluje skutkový stav nyní posuzovaného případu. Ministerstvo financí zrušilo rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014 stěžovatele povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na území statutárního města Chomutov, a to pro jejich rozpor s OZV 2/2013. Tato vyhláška ze dne 17. 6. 2013 omezila provozování výherních zařízení pouze na dvě adresy, na kterých se nacházely nemovitosti v majetku města. Ministr financí následně napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2015 zamítl rozklad stěžovatelky a rozhodnutí žalovaného potvrdil. V závěru ministr financí uvedl, že „[s]tatutární město Chomutov opakovaně potvrdilo svůj regulační úmysl ve vztahu k provozování loterií a jiných podobných her, když s účinností od 1. ledna 2015 vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 2/2014, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her, jejíž článek I stanovuje zákaz provozování vyjmenovaných druhů loterií a jiných podobných her na celém území města.“ Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že oznámení o přijetí vyhlášky bylo vyvěšeno na úřední desce města od 19. 9. 2014 do 6. 10. 2014; tuto skutečnost ověřil ve výše citované věci sp. zn. 1 As 312/2021 dotazem statutárnímu městu Chomutov. Vyhlášku č. 2/2014 vydalo zastupitelstvo města dne 15. 9. 2014 a v souladu s jejím čl. 3 nabyla účinnosti dne 1. 1. 2015.

[21] Z výše uvedeného plyne, že napadené rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti nové obecně závazné vyhlášky statutárního města Chomutov č. 2/2014. Nicméně z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povolení byla zrušena z důvodu rozporu s OZV 2/2013. Rovněž městský soud se následně zabýval namítanou diskriminační povahou a otázkou souladnosti s právem EU ve vztahu k OZV 2/2013.

[22] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje pravidlo, podle něhož správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-

126, zejména body 36 a 37). „Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu, se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení. Takový postup by jistě byl naprosto absurdní. Nutil by totiž správní orgán v prvním stupni vydat rozhodnutí, o kterém by ovšem všichni jeho aktéři věděli, že bude zrušeno v řízení odvolacím nebo v jiném řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79).

[23] Správní řízení je rovněž ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí o řádném opravném prostředku představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady ve svém komplexu. Odvolací či rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění) podrízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu.

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nelze bez rozsáhlejšího doplňování řízení potvrdit, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž. Obě obecně závazné vyhlášky jsou totiž rozdílné; starší povoluje provozování loterií a podobných her na dvou konkrétně specifikovaných místech, novější je zakazuje na celém území města. Ministr financí pochybil, když v napadeném rozhodnutí posuzoval správnost postupu prvostupňového správního orgánu s ohledem na již neplatnou OZV 2/2013. Vzhledem k uvedenému měl postupovat dle právního a skutkového stavu v době svého rozhodování. Založil tím nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, neboť měl posoudit, zda byly dány podmínky pro zrušení povolení k provozování loterií a podobných her stěžovatelce prvostupňovým rozhodnutím i podle novější vyhlášky č. 2/2014, a zabývat se její zákonností a souladem s právem EU. Stejně tak měl přezkoumat napadené rozhodnutí městský soud.

[25] Stěžejní otázky řešeného sporu totiž jsou, zda může být povolení k provozování loterií a her zrušeno na základě vydané obecně závazné vyhlášky obce, zda je tento postup a také dotčená vyhláška v souladu s právem EU, případně zda není vyhláška diskriminační. Městský soud se jimi (zejména možností zrušení povolení na základě přijetí obecně závazné vyhlášky a souladu tohoto postupu s právem EU) zabýval, ale s ohledem na OZV 2/2013. Nejvyšší správní soud si je vědom obecnosti některých závěrů městského soudu, které lze aplikovat na veškeré obecně závazné vyhlášky omezující provozování loterií. Nicméně je přesvědčen, že je nutné posoudit případ s ohledem na soulad novější vyhlášky č. 2/2014 s právem EU. Nejvyšší správní soud sám se tímto posouzením nemůže zabývat, jelikož „[v]

pokračování

řízení o kasační stížnosti je sice možno za splnění zákonných podmínek (zejm. § 104 odst. 4, § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) provádět dokazování a zjišťovat skutečnosti a řešit právní otázky nezjišťované resp. neřešené v řízení před krajským soudem. Nelze však v podstatné míře nahradit činnost krajského soudu, neboť by tím byla popřena odlišná (kontrolní) role kasační instance a v neúnosné míře posunuta k instanci první přezkumné. Jinak řečeno - doplňovat řízení a s konečnou platností posoudit sporné otázky může Nejvyšší správní soud jen tehdy, zůstává-li program sporu i v řízení před ním v podstatných ohledech v mezích vytýčených řízením před krajským soudem (za těchto podmínek je naopak tato aktivní role instance rozhodující o kasační stížnosti žádoucí, neboť napomáhá rychlosti a hospodárnosti řízení, aniž by snižovala kvalitu a důkladnost přezkumu sporných otázek)“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS).

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že jak ministr financí, tak i městský soud byli povinni posoudit možnost zrušení povolení k provozování loterií a podobných her s ohledem na novější vyhlášku č. 2/2014, která byla platná a účinná v době vydání napadeného rozhodnutí. Měli se zabývat jejím souladem se zákonem, s ústavním pořádkem a právem EU. Jelikož takový postup nezvolili, zatížili řízení vadou, kterou nemůže Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti napravit. Městský soud žalobu zamítl namísto toho, aby napadené rozhodnutí pro uvedenou vadu řízení zrušil.

[27] Je proto nutné přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před ním byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí ministra financí a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť ani ministr financí se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že OZV 2/2013 nebyla v době vydání rozhodnutí platná, jelikož byla nahrazena novější vyhláškou č. 2/2014. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí ministra zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] V tom bude třeba, aby se ministr financí vypořádal s námitkami stěžovatelky s ohledem na platnou obecně závaznou vyhlášku statutárního města Chomutov a posoudil mimo jiné také její soulad s právem EU. Vodítkem pro vypořádání námitek by měl být „katalog“ požadavků popsany v rozsudku SDEU ze dne 11. 6. 2015, *Berlington Hungary*, C-98/14, v bodech 58, 62-65, 69-72, 80-81, 87-88, se shrnutím v bodě 92 (či obdobně body 40 až 56 rozsudku Soudního dvora *Pfleger*, nebo body 35 až 48 rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2017, *Unibet International*, C-49/16, EU:C:2017:491).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 část věty první před středníkem s. ř. s. zrušil napadený rozsudek.

Jelikož vytýkané vady mají původ již v napadeném rozhodnutí a městský soud by nemohl učinit nic jiného, než v dalším řízení zrušit napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 téhož zákona zrušil i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 téhož zákona).

[30] Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci jako poslední, je proto povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout o celkových nákladech soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka jako úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[31] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč za žalobu. Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, sepis a podání žaloby, doplnění žaloby ze dne 8. 12. 2015 a účast na jednání dne 25. 8. 2021) v hodnotě 3100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“], celkem částku 12 400 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vyjádření stěžovatelky v reakci na pokračování řízení a další doplnění žaloby ze dne 3. 5. 2017 nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť náklady na ně nepovažoval za důvodně vynaložené.

[32] V řízení o kasační stížnosti činí náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč za kasační stížnost. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) částku 3100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč.

[33] Jelikož zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být náhrada nákladů na právní zastoupení navýšena o DPH v sazbě 21 % na částku 20 570 Kč.

[34] Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovateli náklady soudního řízení ve výši celkem 28 570 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu